

Udskriftsdato: 27. december 2025

KEN nr 9963 af 11/06/2003 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse G-1-03 om ældrebolig - visitation - flytning til anden kommune - frit valg

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 3500450-02

Ankestyrelsens principafgørelse G-1-03 om ældrebolig - visitation - flytning til anden kommune - frit valg

Resume:

En ansøger var ikke berettiget til visitation til en ældrebolig i sin bopælskommune med henblik på at flytte til en ældrebolig i en anden kommune, efter fritvalgsordningen for ældreboliger, allerede fordi bopælskommunen ikke havde ældreboliger, der var omfattet af almenboligloven. *)

Love:

Lov om almene boliger m.v. - lovebekendtgørelse nr. 626 af 30. juni 2003 - § 58a

Note:

*) SM C-18-03 ophæves

Sagsfremstilling:

En 64-årig mand ansøgte sin bopælskommune om at blive visiteret til en ældrevenlig bolig i sin bopælskommune med henblik på at søge om optagelse i en tilsvarende bolig i en anden kommune.

Årsagen var at han skulle sælge sin nuværende bolig på grund af dårligt ben og ryg. Han boede sammen med sin kone i eget hus og havde vanskeligheder med at gå på trapper. Der var derfor problemer med at bo i huset, hvor soveværelset lå på 1. sal.

Kommunen meddelte i sin afgørelse, at manden var blevet skrevet på venteliste til en lejlighed i nogle ældrevenlige udlejningsboliger, som kommunen ejede. Han ville blive kontaktet af kommunen, når der blev en ledig bolig.

Med hensyn til hans ansøgning om ældrevenlig bolig i en anden kommune, hvor betingelsen for at komme i betragtning var en kaution fra bopælskommunen fandt kommunen, at han ikke var berettiget til en sådan bolig, da han og hans ægtefælle skønnedes at kunne bo i en almindelig bolig.

Det var oplyst i sagen, at bopælskommunen kun havde et plejehjem, jf. servicelovens § 140 og lette kollektivboliger efter boligbyggerilovens § 73. Til disse boliger kunne man kun visiteres, hvis man havde et væsentligt behov for hjælp. Der skulle være tale om egentligt plejekrævende personer. Desuden havde kommunen helt private udlejningsboliger, som kommunen udlejede til fortrinsvis pensionister/ældre. Til disse kunne alle blive skrevet op.

Det sociale nævn fandt, at manden ikke havde ret til visitation til en ældrebolig. Nævnet lagde vægt på, at bopælskommunen ikke havde ældreboliger, der var opført efter ældreboligloven, almenboligloven eller de øvrige love, efter hvilke kommunen kunne visitere til ældreboliger.

Nævnet anførte endvidere, at manden således som borger i bopælskommunen kun havde mulighed for at blive visiteret til plejehjem eller de plejehjemslignende lette kollektivboliger ved siden af plejehjemmet.

På baggrund af oplysningerne om mandens helbred og det forhold, at han klarede sig uden nogen form for hjælp fra kommunens døgnpleje, fandt nævnet ikke, at han ville kunne visiteres til en plejehjemsplads eller en plads i de plejehjemslignende boliger ved siden af plejehjemmet.

Nævnet gjorde opmærksom på, at det forhold, at manden ønskede at flytte til en anden kommune, og at han ønskede en bolig i ét plan, ikke i sig selv ville være nok til, at han kunne blive visiteret til en ældrebolig, selv om bopælskommunen havde haft sådanne. Han havde dog altid mulighed for at henvende sig til den kommune, han gerne ville flytte til med henblik på at blive visiteret til en ældrebolig i denne kommune.

Nævnet stadfæstede således med denne begrundelse kommunens afgørelse.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af om en kommune - i forbindelse med en borgers anmodning om flytning til en ældrebolig i en anden kommune - kan pålægges at træffe afgørelse om visitation til en boligform, som kommunen har valgt ikke at have.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at manden ikke var berettiget til visitation til en ældrebolig i sin bopælskommune med henblik på at flytte til en ældrebolig i en anden kommune, jf. almenboliglovens § 58 a.

Begrundelsen for afgørelsen var, at bopælskommunen ikke havde ældreboliger, der var omfattet af almenboligloven, jf. lovens § 5, eller andre lignende boliger, der var omfattet af loven. Kommunen ejede således alene nogle ældrevenlige udlejningsboliger, der ikke var omfattet af almenboliglovens regler om ældreboliger.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at det udtrykkeligt er angivet i almenboligloven og i bekendtgørelsen om udlejning af almene boliger m.v., at det er en forudsætning for det frie valg af boliger at betingelserne efter §§ 54, 57 eller 58 for at få anvist en bolig er opfyldt både i bopælskommunen og i tilflytningskommunen, jf. lovens § 58 a, stk. 2 og bekendtgørelse om udlejning af almene boliger m.v., § 13, stk. 2.

Ankestyrelsen fandt at dette betyder, at der skal foretages en konkret individuel behovsvurdering i forhold til de af hver kommune fastlagte kriterier for anvisning af almene ældreboliger, og at det må anses for at være en forudsætning for at en kommune kan foretage anvisning af almene ældreboliger, at kommunen faktisk er i besiddelse af sådanne boliger.

Det forhold, at mandens bopælskommune havde valgt ikke at have ældreboliger efter almenboligloven medførte således at manden allerede af denne grund ikke var omfattet af den særlige fritvalgsordning for ældreboliger.

Ankestyrelsen havde ikke taget stilling til spørgsmålet om anvisning af plejehjemsplads, da manden ikke havde anmodet om eller ønsket at få tildelt en sådan type bolig. Det anførtes dog i denne forbindelse, at det ville være en forudsætning for at manden kunne blive berettiget til en plejehjemsplads/plejebolig i en anden kommune, at han opfyldte betingelserne for at få anvist en sådan type bolig i såvel bopælskommunen som tilflytningskommunen.

Ankestyrelsen tiltrådte således det sociale nævns afgørelse.